

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

3. Videns Iudas qui eum tradidit, quòd damnatus esset, pœnitentia ductus retulit 30. argenteos principibus sacerdotum & senioribus, dicens: Paccaui, tradens sanguinem iustum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN MATTHÆI CAP. 27.

3. *Videns Iudas qui eum tradidit, quòd damnatus esset, pœnitentia ductus retulit 30. argenteos principibus sacerdotum & senioribus, dicens: Peccavi, tradens sanguinem iustum.*

ARRIPIT hic occasionem Calvinus veram in Ecclesia Dei pœnitentiæ formam ac rationem suggillandi, homo cotius pietatis ac pœnitentiæ salutaris infensus hostis. Si rectè (inquit) de pœnitentia docerent Papistæ in suis scholis, in Iuda nihil desiderari posset, in quem tota eorum definitio competit. Hic enim cernitur & cordis contritio, & oris confessio, & operis satisfactio. Vnde colligimus illos tantùm corticem arripere, quia omittunt quod præcipuum erat, hominis ad Deum conversionem, dum pudore & metu fractus peccator sibi renuntiat, ut se addicat in obsequiū iustitiæ. Hæc ille. Cauillator ridiculus argumentum facit, cui in scholis Catholicis vel infimus tyrūculus vno verbo statim satisfaceret, negando minorem propositionem. Ait enim & sublimiter ridiculè, in Iudæ pœnitentia cerni cordis contritionem, & cætera requisita, quæ in illa cerni nec probat, nec probare vnquam poterit. Sed hic est Calvinus in Scripturis deprauandis, & in dogmatibus Catholicis vellicandis. Ponit & affirmat apertè falsa, veluti de fide certa aut alioqui euidenter vera. Moxque ex apertè falsis, nec vel minimo verbo confirmatis, omnem quam vult falsitatè fortiter & copiosè concludit. In Iuda nulla fuit cordis vera contritio, nulla oris legitima confessio, nulla etiam satisfactio, qualis in scholis Catholicis docetur. De cordis contri-

Cc 5 tione

Iudæ pœnitentia Christianorum pœnitentiæ ridiculè comparata.

Calvini ludus in Scripturis deprauandis.

In Lucam
lib. 10.
cap. 96.

Heb. 13.

Annotat.
in Act.
cap. 5. 31.

tione sic docere Calvinum Sanctus Ambrosius potuit. *Habebat lachrymas Petrus, quas pio funderet affectu; non habebat proditor fletus quibus culpam ablueret, sed tormenta conscientiae quibus sacrilegium fateretur.* Docet & verè docet non cordis contritionem, sed conscientiae tormentum in Iuda fuisse. An nescit Calvinus lachrymas Esau, in quibus penitentiam non inuenit, à vera cordis contritione discernere? Nò ex corde contrito & spiritu humiliato propter Deum offensum, sed ex animo iracundo & spiritu superbo propter primogenituram amissam, lachrymae Esau processerunt, ut eo in loco latius dicetur. Sic à vera penitentia hanc Iudae carnificinam discernere debuit. Quod & vox graeca diuersa eum docere potuit. Quod enim penitentia ductus dicitur, nò est graece μετανοεις, quo verbo veri penitentes cum resipiscencia coniuncta in Scripturis designari solent, sed μεταμελεις, quod simplicem animi mutationem notat, & quidem talem, iuxta Bezam, quae peccati merces & iter ad desperationem. De quo quippe prius ex auaritia gaudebat, de eo nunc ex conscientiae cruciatu torquetur & dolet: nec propter Deum offensum aut amantissimo Domino iniuriam factam, sed propter facinoris sui turpitudinem, quae vel inuito se ingerens eum quiescere non sinebat. Oris confessio vel satisfactio, qualis in scholis Catholicis docetur, multo minus in Iuda videtur. Confessio quippe quae pars penitentiae est, non nisi legitimo Dei ministro & iurisdictionem habenti, idque animo absolutionis impetrandae, iuxta scholas Catholicas, fieri debet: quorum nihil in Iuda locum habuit. Satisfactio similiter nò simplex est restitutio rei alienae aut turpiter acquisite, qualè hinc solum Iudas exercuit, & quae ex natura rei debetur; sed est

præ-

præterea aliqua certa pœna legitimè iniuncta, qua vel Deo & Ecclesiæ satisfiat, vel ipsi penitenti medicinæ in modum subueniatur. Iudas igitur nulla planè ex parte illam penitentiam egit, quæ in scholis Catholicis docetur.

Iam quod addit Calvinus, *omitti à Catholicis quod præcipuum erat, hominis ad Deum conuersionem, dum pudore & metu fractus peccator in obsequium iustitiæ se addicit*, putida calumnia est, quam quælibet ancilla Catholica mædaci jarguet. Omnes enim qui penitentiam Catholicam aggrediuntur, hoc omnium esse primum intelligunt, ut de peccatis præteritis odio concepto, & emendationis proposito firmiter arrepto, per veram cordis contritionem ad Deum se conuertant, & ad melioris vitæ studium seriò se accingant. Sed nisi mentiendo cauillari Calvinus non potuit: ideòque mentiri necesse illi fuit, qui quoquo precio cauillari voluit.

Putida
Caluini
calumnia.

46. Circa horam nonam clamauit Iesus voce magna: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?

HOc in loco infernalem verèque Satanicam doctrinam suam de maledictionis & iræ diuinæ metu atque horrore quem Christum in animo concepisse blasphematur Calvinus, confirmare nititur. *Quamquam (inquit) apparuit plus quàm humanus vigor in Christi clamore, certum tamè est vehementiâ doloris illi fuisse expressum. Et cerè hic præcipuus fuit conflictus & omnibus alijs tormentis durior, quòd in suis angustijs a deò leuatus nõ est Patris auxilio vel fauore, ut se quodammodo alienus sentiret. Neq; enim corpus solè in prætiũ nostræ cùm Deo recõciliationis obtulit, sed in anima etiã pertulit debitas nobis pœnas: atq; ita verè factus est vir dolo,*

Satanica
Caluini
doctrina
de Christi
pœnis infernali-
bus.

dolo,